

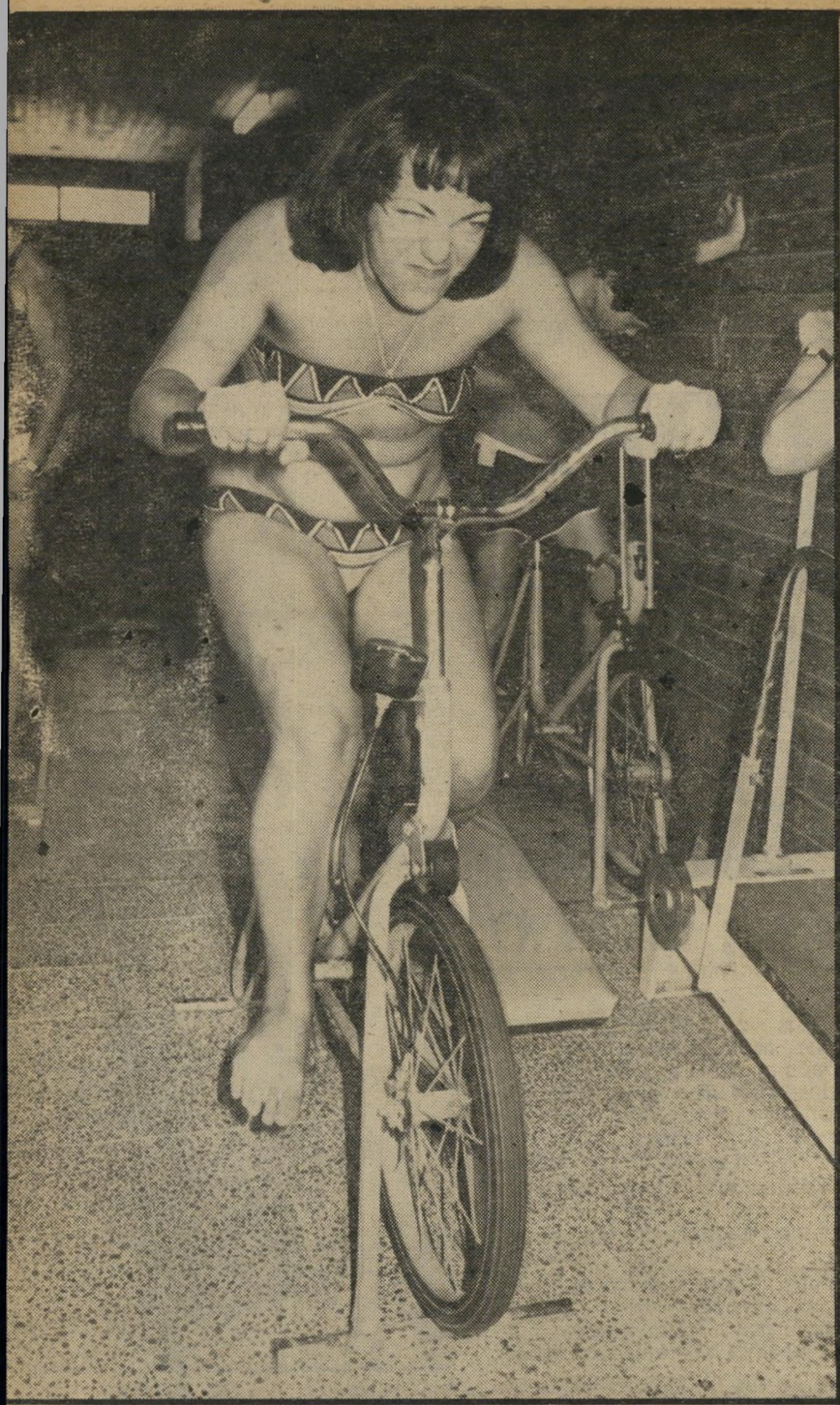
מים, מים וששון

בחיי שאיבבי נתן צודק כשהוא מציע: „שחן רק מים!“ אבל חוץ מלהשיק את כוסות המים לחיים אני מרשה לעצמי גם לשתות ספל מרק צח עם המון פטרוזיליה בצהריים.

צה שלמה של אנשים העומדים מאחוריה. חייכתי בהקלה לעבר האחות החביבה שלמולי. היא חייכה אלי בחזרה והורתה לי לעלות על המישקל. על פרט „שולי“ זה אדלג מטעמים מובנים.

ביותר היא לשתות בשלושת הימים הראי שונים רק מיץ. „יש כאן כל מיני בחורות צעירות, שמושפעות מאיבבי נתן, ושותות רק מים.“ אמרה לי, „אבל לך כדאי לשתות מיצים. הם מנקים את הקיבה, מוציאים את הרעלים מהגוף ואת תרדי איתם במישקל מהר יותר.“ לא היתה לי ברירה. הסכמתי, ובינתיים

אחרי סידורים שונים, שכללו בדיקת לחץ-דם ושאלות שיגרתיות על מצב בריי אותי, הסבירה לי האחות שהשיטה הטובה

המרוץ הגדול

אחרי שיעור ההתעמלות אני ממשיכה במאמצי להורדת השומן ועושה קילומטרים על האופניים המיוחדות שבאולם ההתעמלות. כדי להסב את ליבי מהמאמץ, אני מדמינת שאני דוהרת בכביש סיני.

אסור להיות בשטח הבריכה בין השעה אחת לארבע, כך שבכלל אי אפשר לשתות שם מפני שבשעות המותרות מלאה הבריכה ילדים מצווחים. גם טיעונו של המציל כי השחייה בין השעות אחת וארבע מפריע עה לאורחים האחרים הדהימה אותי, שכן בבריכה היו חבריו של המציל ואורחים אחרים מהמלון, שהקימו רעש עצום.

עד לארוחת (שתיית) הצהריים ירדתי לבריכה כדי לשתות ולשרוף קצת קלוריות. בבריכה היו שתי קבוצות — עזרת-הרוזים של מלון גני שולמית, ועזרת-השמנים של בית פרומר. מוכן שניגשתי אל בני מיני מרביתם היו נשים בנות חמש-עשרה עד שמונים.

סיפורי שומן

אחרי ההפתעה הטובה שראיתי בי משרד המישמנים שראיתי בבריכה לא היססתי כולל. הורדתי את בגדי ונשר ארתי בביקיני. לעומת הנשים שהיו בבריכה חשבתי שאני מלכת-הרוזות. אך כאן נוכחתי שטעיתי. כאשר ראו אותי השמנות קפצו מייד ממקום מירבצן ועטו עלי כעדת חיות-טרף, האחת בחנה אותי מכף-רגל ועד ראש בעוד השנייה ממששת את גופי. אחרת תופסת את עורפי השומן שלי ורביעית מציבה את שוקה ליד שוקי ושואלת את האחרות: „של מי יותר שומן, שלי או שלה?“

בלית-ברירה חזרתי אל חברותי השמנות על הדשא שליד הבריכה.

נושאי השיחות שלי עימן בימים הבאים היו מאלפים: בבוקר, תחת לברך בירכת „בוקר טוב“ שואלות האורחות אחת את השנייה: „נו, כמה ירדת?“ או „מה התפירט שלך היום?“ שכן, חוץ מהמיצים מרשים גם לאכול פרי קטנטן בבוקר, מלפ פון מיוצרי בצהריים וחתיכת גבינה לבנה בערב, עם כל מיני קומבינציות, בזמן הארוחות מסתכלות האורחות אחת בצלחה תה של השנייה: אותן שותות מיצים, מקנאות באחרות שאוכלות אבטיה, ואלה שאוכלות אבטיה, מתגעגעות ליום שבו תאכלנה פשטידת ירקות בגודל של קופסתי גפרורים.

פרט לשיחות על השומנים והשוואת ירי כיה של זו לירכיה של רעותה, מתרכזות השיחה בסיפור השמנתה של כל אשה. לכל אחת יש סיפור אחר: זו השמינה אחרי שלושה הריונות וזו השמינה בגלל שהיא מבשלת ו„טועמת“. אחת חוסכת בסנדוויצ'ים של ילדיה הרונים ומשאינם גומרים את הכריך היא נוגסת רק ב„קשה של הלהם“ ואחרי-כך „עוד ביס“ ו„עוד ביס“ עד שנגמר הכריך. אצל אחת מתחיי לות הבעיות בליה. היא מונקת אל המקרר החל בשעות הקטנות של הלילה, כשאף אחד לא משגיח, ואילו אחרת „הוטאת“

..אפשר להתחיל

יתוך ו" שואל הגברבר האשקלוני שניצב למולי בבריכה. הבחורים האשקלונים גילו מהר מאד את תופעת הנשים השמנות, שמגיעות לעיר כדי לרזות, או כדי לחפש בן-זוג לשבוע.